

NOTES SOBRE L'EVOLUCIÓ DE LA MORTALITAT AL SEGLE XV: els casos de Cabra i el Pont d'Armentera

per Valentí Gual i Vilà

Paraules Clau: Demografia històrica- Catalunya (Alt Camp)- segles XIV-XV- Obituaris- Recompte numèric.

Resum: Treball d'investigació sobre fonts primàries basat en els resultats obtinguts gràcies al buidat documental de dos llibres d'enterraments de les parròquies de Cabra (1428-1438 i 1448-1495) i El Pont d'Armentera (1384-1498), dipositats a l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona. Informació de la cronologia i la intensitat de les principals crisis de mortalitat adulta. Resulten 1436, 1457, 1475, 1483 i 1493 per Cabra i 1410, 1420, 1430, 1448, 1450 i 1464 pel Pont. Comparació amb les dades disponibles relatives a cinc localitats de la Conca de Barberà i les capitals del Camp. Ampliació de la migrada informació fins ara a l'abast sobre l'evolució de la mortalitat adulta al segle XV català.

Abstract: Work of investigation about the primary sources based on the results of the copy of two parish registers of the parish of Cabra (1428-1438 and 1448-1495) and El Pont d'Armentera (1384-1498) placed in the "Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona". Information of the cronology and intensity of the main crises of adult mortality. They are 1436, 1457, 1475, 1483 and 1493 in Cabra and 1410, 1420, 1430, 1448, 1450 and 1464 in El Pont. Comparison of the available data about five villages of La Conca and the capitals of El Camp. Futhering of the scarce information available up to now about the evolution of adult death in the XVth century.

Introducció

Aquest article pretén d'aportar claror al voltant d'un tema prou desconegut per la historiografia: l'evolució de la mortalitat adulta durant el segle XV. És confeccionat a partir de dos obituaris relatius a les localitats del Pont d'Armentera i Cabra que permeten de concretar els anys de màximes dificultats i la seva intensitat, com també l'estacionalitat de les defuncions durant aquells anys crítics. Com és obvi, cal inserir els resultats obtinguts dins el context general dels coneixements que avui tenim sobre la matèria analitzada, per tal de comprovar si les puntes de mortalitat detectables a Cabra i al Pont mostren sincronia amb les de 5 parròquies de la Conca, Reus, Valls, Tarragona i Barcelona.

Una visió general de la demografia del segle XV

"La demografia catalana, a final del segle XV, havia arribat a un nivell molt baix.

Hem de retrocedir fins al segle XI per trobar una població inferior” (Galofré, 1). Aquesta afirmació difícilment pot ser discutida. Si bé del segle XV no disposem de cap fogatge fins a l’any 1497, els 60.000 focs dels països aleshores i els 23.000 de pèrdua respecte al 1378 són una bona mostra de la sagnia demogràfica considerable, però poc explicada. Evidentment, la petja documental deixada pels daltabaixos demogràfics del Quatre-cents fou molt menor - o ha estat molt menys estudiada- que la llarga cursa de malvestats enumerades pel Tres-cents.

Al segle XV reincidiren els terratrèmols. L’any 1427 fou nefast: Olot en rebé l’impacte; la rosassa de Santa Maria del Mar, a Barcelona, caigué a terra; el campanar de Santa Maria de Ripoll quedà truncat per sempre més; a Besalú calgué reconstruir l’església romànica de Sant Vicenç (Galofré, 2), i el castell de Savallà -hi ha autors que creuen possible la confusió amb Sabella- restà malmès (Segura, 212). El 1448 el moviment sísmic tornà a ser general, tot i que castigà especialment, com quasi sempre, la zona est del país.

De 1462 a 1472 tingué lloc la Guerra Civil Catalana que enfrontà els partidaris de la Generalitat contra els seguidors de Joan II. La guerra era conseqüència de la crisi social i agreujà l’econòmica: collites arrasades, masies destruïdes, comerç paralitzat, pèrdua de braços al camp... (Galofré, 2). Algunes anyades de sobremortalitat coincideixen amb el període bèl·lic i no deu ser pas fruit de la casualitat.

Per si no n’hi hagués prou, uns altres dos genets de l’Apocalipsi s’hi afegiren: la pesta i la fam. Vilar (150) assenyala la presència del primer a Barcelona als anys 1410, 1429, 1439, 1448, 1465-1466, 1476, 1483, 1486, 1493-1494 i 1497. Un total de 10 onades pestilents, les més fortes de les quals tindrien lloc el 1457 i el 1489-1490 en dates sorprenentment no relacionades per Vilar, però que prenen gran valor a la taula elaborada per Smith.

A les tres capitals de la zona camptarragonina -Tarragona, Reus i Valls- són detallades les epidèmies o notícies següents:

Tarragona: 1404, 1410, 1418-1420, 1424 i 1429 (Cortiella, 271). El mateix autor no considera importants els assots de 1442 i de 1450, referits per Morera. El 23 de juliol del 1483 el flagell era a la capital i la fugida de tarragonins cap al camp era digna de consideració, ja que hom temia que no seria possible de reunir el Consell, compost per 23 membres. El 25 d’abril del 1490 tingué lloc una processó solemne amb la relíquia del braç de Santa Tecla. Pel 10 de juliol la malaltia havia estat aturada i la millora en l’estat general de salut era evident (Sánchez, 27).

Reus: 1450 i 1494. En la primera data el Consell de la Ciutat prengué tota una sèrie d’acords destinats a evitar el contagi: condicionà l’entrada de forasters, limità el desembarcament a Salou de fustes o vaixells procedents de l’empestada illa de Mallorca i ordenà el tancament de portals. Al 1494 abunden les notícies relatives al focus pestífer mallorquí. Encara al 1495 i al 1496 el Consell obligà al tancament de portals, atenent al fet que l’epidèmia anava estenent-se pels rodals (Vilaseca, 29-30).

Valls: 1410 (Puigjaner, 120). No hem pogut establir cap altra dada i, per tant, cap seqüència d’existència de pesta a la capital de l’Alt Camp. Amb tot, cal recordar la recent visió de síntesi efectuada per Olivé (1989). Segons aquest autor, els estralls de la pesta de 1348-1353, les crisis econòmico-financeres i la guerra civil del segle XV, repercu-

tiren en una marcada disminució de la població comarcal. Al 1339 l'Alt Camp disposava de 1.099 focs, al 1413 de 506: una pèrdua de més de la meitat dels efectius demogràfics (Olivé, 114).

¿Quin paper jugà la crisi demogràfica en l'aturada del potencial català? En primer lloc, convé destacar la interacció dels diversos factors en la dinàmica històrica. Res no permet de negar que les crisis de mortalitat no derivessin d'una incapacitat del sistema agrari per nodrir una població nombrosa i en vies de creixement. Res no permet de negar que la relació fos inversa. Passés el que passés i malgrat tot, el degotall d'homes, de força i d'energia sofert pel país al llarg dels segles XIV i XV és considerat molt important a l'hora d'explicar la caiguda del poder català a les acaballes de l'Edat Mitjana.

Els casos de Cabra i El Pont d'Armentera

Cal entrar en el tema i aportar els resultats de la tasca investigadora duta a terme a l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona, on es conserven uns llibres de defuncions de diferents èpoques del segle XV. Són autèntiques pedres de toc per concretar la periodicitat i la intensitat de les crisis de mortalitat o/i mortalitats de crisi del segle XV.

Avaluem la informació que aporten els obituaris de les localitats de Cabra del Camp i El Pont d'Armentera. Són 2 dels 17 llibres d'òbits servats a l'arxiu tarragoní anteriors a l'inici del segle XV. D'aquests, 5 pertocuen a parròquies de la Conca de Barberà - Barberà, Biure, La Guàrdia dels Prats, Santa Perpètua de Gaià i Vallclara- i han estat objecte d'estudi en un altre article (Felip- Gual, 1990). De l'Alt Camp n'hi ha 4: Cabra, El Pont, Vilabella/Bràfim i Vallmoll. Amb tot, el darrer no comença fins al 1491 i no ha estat extractat en aquest treball perquè presenta una panoràmica cronològicament molt localitzada. Sobre el registre vallmollenc i el de Vilabella -1427 a 1430 i 1443 a 1465- en donarem informació en un posterior treball.

El Pont d'Armentera

L'obituari d'aquesta població gaiannenca té la data d'inici més primerenca de tots els llibres de defuncions dipositats a l'arxiu del bisbat de Tarragona: 1384. Sense cap buit informatiu arriba fins al 1498, encara que en els darrers fulls són llegibles algunes partides d'inicis del segle XVI, molt mal conservades. De fet, el lligall acaba amb una acta del 22 de gener del 1536, totalment fora de seqüència.

El volum abasta el conjunt dels decessos de cossos, és a dir, de població adulta. Les capes d'edat infantil i juvenil -els albats- eren molt rarament inscrites a l'hora del seu traspàs: en comptem 17 l'any 1410, i 2 més el 1477 i el 1480. Així, segurament operem sobre un 50% de la mortalitat total si considerem que els menuts sebollits abastaven aqueix percentatge del total de defuncions. A més, les actes de decés dels albats mostren una inconcreció informativa notable: no consta el nom de l'infant mort i només trobem anotat el nom i cognom del pare. En d'altres casos, falten el dia i el mes. De fet, aquesta circumstància no és exclusiva del segle XV, sinó que es dona fins ben entrat el segle XVII.

També convé fer notar la presència d'encavalcaments i desordres cronològics en la disposició de les partides. Així s'esdevé amb la crisi de sobremortalitat de 1410, en partides de l'any 1420 que figuren al 1428 i dels anys 1462-1463 entre les del 1448.

Algunes tornen a aparèixer repetides al lloc corresponent. Per tant, cal dur a terme un buidat nominal i no tan sols numèric de les actes de cara a escatir les repeticions i evitar d'atorgar un pes específic sobrevalorat i distorsionat al nombre de decessos d'un any concret.

Finalment, existeixen algunes partides sense data, l'assignació de les quals pot oscil·lar entre anys diversos. La celebració dels oficis pòstums -novenes i cap d'anys- pot aclarir algunes situacions dubtoses.

Entre els anys 1384 i 1498, al Pont són detectables mitja dotzena de puntes de mortalitat: 1410, 1420, 1430, 1448, 1450 i 1464. No farem càlculs matemàtics de la intensitat de les crisis seguint el mètode de Dupâquier en tots els casos per no complicar massa la visió general, però si que els drem a terme puntualment, quan les xifres de mortalitat es desvien notablement de la mitjana, com en els casos del 1410, del 1450 i del 1464.

El sistema d'avaluació opta per tenir en compte els 7 anys anteriors i posteriors al de la crisi i deixar fora d'avaluació els 2 amb major i menor incidència de la mortalitat dins el període. Així, l'impacte de les dificultats resta ponderat en haver fet abstracció dels anys que podien distorsionar els resultats.

Dels 10 anys que resten en avaluació n'és extreta la mitjana aritmètica i hom calcula, finalment, la desviació estàndard per tal d'aplicar la fórmula: $I = D - M / DS$ (On I equival a intensitat, D al nombre de defuncions de l'any crític, M a la mitjana aritmètica dels 10 anys avaluats i DS a la desviació estàndard dels decessos de cada any respecte a la mitjana. El mètode original de Dupâquier estableix la mitjana aritmètica a partir dels 10 anys situats al voltant de l'analitzat i obvia els 3 centrals) Queda clar quin és el retoc que hem introduït.

La mesura de la intensitat de les crisis proposada per Dupâquier és aquesta: 1 a 2, menor; 2 a 4, mitjana; 4 a 8, forta; 8 a 16, important; 16 a 32, gran crisi; 32 o més, catàstrofe.

Un cop fets els càlculs pertinents, l'abast de les crisis de mortalitat adulta dels anys 1410, 1450 i 1464 resta fora de dubte. Les dues primeres atenyen els valors 11,3 i 10,1 i es situen netament en la categoria de crisis importants. Per la seva part, la de 1464 assoleix un 18,2 i l'hem de catalogar de gran crisi. No oblidem, però, que són detectables tres alces més de la mortalitat.

Si entrem en el detall d'aquests tres pics, ens adonem que la crisi del 1410 no presenta cap concentració mensual de les defuncions destacable. En cada mes de l'any mor alguna persona. Recordem que també acaben els seus dies 17 albats.

Ben diferentment succeeix al 1450, car 7 de les 10 defuncions d'aquell any tenen lloc entre els dos mesos que s'escolen del 29 de juny al 28 d'agost. Sabem del cert la desaparició física del matrimoni format per Bernat Constantí i Joana, els quals habitaven al mas d'en Balenyà, parròquia de Cabra. L'home va morir el 4 de juliol i la dona el 17 del mateix mes. Atenent a aquesta concentració mensual i a l'època de l'any -estiu- en què es produeix l'atac de la mort, no hauríem de descartar l'existència de la pesta bubònica.

L'aglutinació de la mort en determinats mesos és també present en l'important assot de l'any 1464, si bé de manera no tan clara com al 1450. Hi ha 4 traspassos al mes d'agost i 4 al mes d'octubre. La guerra es devia deixa sentir amb força, i una inscripció de

l'obituari ho confirma plenament: "dimarts a XIX dies del mes de abril any mil CCCCLXIII feren la novena den p. vidal lo qual mori en poder dels francesos". En aquell any molts pontencs no van ser a temps de testar i el rector tampoc no efectuà la relació dels diversos drets cobrats per les exèquies.

Cabra del Camp

El llibre d'enterraments de Cabra del Camp comença a l'any 1428 i arriba fins a l'any 1495. En acabar, hom pot llegir una partida de decés relativa a l'any 1524. Ara bé, és possible l'existència d'un buit documental durant els anys 1432-1433 quan no és consignada cap defunció -però potser no se n'esdevingueren- i segura en el període 1439-1447, on no resta anotat cap enterrament. De fet, doncs, el volum abasta els espais temporals 1428-1438 i 1448-1495.

Els albats apareixen més sovint inscrits que al Pont, tot i que de forma totalment ocasional i discontinua. Cal destacar que entre el 27 de febrer i el 30 de juliol del 1430 en foren soterrats 40. També l'any 1450 permet de constatar l'enterrament de 13 menuts, traspasats 9 al juliol i 4 al setembre. Per altre cantó, durant l'any 1457 els albats desapareguts foren 58, mentre que al 1466 hi ha altres inscripcions seriadades al respecte i consten 10 defuncions de menuts entre el 28 de juny i el novembre. Després d'alguna anotació puntual entre els anys 1472 i 1476, sabem que al 1475 foren enterrats un mínim de 27 albats. Aquell any el rector recordava que se li devien els drets de sepultura de tota aquella quitxalla morta i potser per això ho va inscriure.

A diferència del registre del Pont, el de Cabra no ofereix encavalcaments cronològics dignes de menció i només les actes de decés dels albats són intercalades fora d'ordre: les del 1450 entre els decessos d'adults del 1453, les del 1457 entre les del 1458 i les del 1475 entre les del 1477.

Si deixem de banda les puntes de mortalitat d'intensitat moderada-1438, 1450 i 1456- podem establir la següent relació d'anyades decididament crítiques: 1436, 1457, 1475, 1483 i 1493. A la darrera resulta impossible d'aplicar-li el sistema de càlcul de la intensitat de l'atac de la mort que proposàvem suara perquè no disposem de dades de mortalitat relatives al conjunt dels 7 anys posteriors. En la primera correm el risc del possible buit documental en algunes anyades, com ja hem assenyalat i, a més, el tall que pateix el registre a partir del 1439 impossibilita la concreció.

Una vegada efectuats els càlculs resulta que la crisi de mortalitat adulta amb intensitat més alta fou la de l'any 1483, amb valor 13,3 i qualificable d'important. Poc darrere resta la de l'any 1475, amb intensitat 12,2 i inserible en la mateixa categoria. Altrament, l'escomesa del 1457 fou forta, amb un valor 6,7. No podem aportar res de definitiu amb referència al 1436 i al 1493, car l'impacte de les crisis depèn tant de la conjuntura en la qual s'inclouen com del nombre absolut de defuncions.

Quant a la concentració mensual, resulta destacable que 8 defuncions de les 14 del 1436 tinguessin lloc entre el 7 de maig i el 23 de juny. La meitat dels decessos del 1457 van tenir lloc entre el mes i mig escolat del 26 de maig al 16 de juliol, mentre que la situació és encara més clara al 1475, amb 8 traspasos en els quinze dies que van de 21 d'agost a 4 de setembre. Res a dir amb relació al 1483, quan els òbits s'esdevingueren de forma molt dispersa. En canvi, entre el 17 d'agost i el 17 de novembre de 1493 foren efectuats

10 dels 17 enterraments de l'anyada. Cal destacar que normalment els decessos tenien lloc en l'època estival, la qual cosa confirma un possible embat de la pesta bubònica.

Conclusions

Les crisis del segle XIV apareixen repetidament extractades i seriades. La majoria dels autors que s'ocupen del tema, però, fan un salt en l'exposició, que els fa passar del 1378 -darrer fogatge del XIV- al 1497 -darrer i únic fogatge conservat del XV-. Com a molt, hom estudia lleugerament el període de la guerra de Joan II -1462-1472- i aporta la relació de les epidèmies de pesta esdevingudes a Barcelona en la segona meitat del segle XV.

Recordem els resultats que obteníem per 5 localitats de la Conca. Detallem la primera crisi al 1419, a Vallclara, tot i que la informació és fragmentada. En el vicenni 1430-1449 coincideixen els registres vallclarenc i de Santa Coloma de Queralt i també les anyades dolentes del 1430 i 1441. No s'esdevé el mateix el 1449, any de crisi només colomina i tampoc detectable a Barberà. Constatem que la punta de mortalitat de 1430 es deslliurà amb inusitada violència al mes d'abril, tant a la vila comtal com a Vallclara. Mentre en el poblet es produí un rebrot al mes de setembre, a la vila comtal l'etapa final de l'any presenta mostres de benignitat ¿Ens trobem davant d'una epidèmia o d'una carestia? La concordança en el mes d'abril apunta la segona possibilitat, car rarament la pesta es manifestava arreu en les mateixes dates, sinó que seguia un camí itinerant. El rebrot de setembre a Vallclara, en canvi, abona la hipòtesi d'un atac pestilent.

La punta de defuncions de Barberà de 1450 té el precedent de la mortaldat colomina de 1449. Ignorem un possible encadenament. Sabem que les dificultats del 1449 i del 1450 no revestiren la gravetat de les de 1419, 1430 i 1441.

A partir del 1450 perdem la traça al registre colomí. Treballem les dades de 3 parròquies de la Conca estricta -Vallclara, Barberà i Vilaverd- i tornen a aparèixer les coincidències crítiques als anys 1456-1457 i 1464. L'anyada dolenta de 1466 és imputable a Vilaverd i a Barberà, no pas a Vallclara on, de tota manera, el registre seriat acaba aquell any i té cabuda la possibilitat d'un subenregistrament. Les puntes de mortalitat de 1456-1457 i de 1466 calquen pestes esdevingudes a Barcelona en aquells mateixos anys.

Hem de destacar el fort impacte de la mortalitat a l'any 1490, amb anomalies a Barberà -on fineix el registre- La Guàrdia dels Prats i Vilaverd. A la Guàrdia, la mortalitat infantil s'estengué durant els mesos d'agost i de setembre. El registre barberenc del 1490 és parcial i atenent a l'obituari de la Guàrdia només deu reflectir una part de la terrible realitat. Recordem que al 1490 la pesta era present a Barcelona i a Tarragona. La darrera flexió de la mortalitat data del 1497 a La Guàrdia, en un any que els òbits d'albats no foren anotats i, per tant, les xifres reals haurien de ser més altes. Aquest període crític es correspon amb les notícies del flagell a Barcelona.

En resum, controlem el moviment de la mortalitat dels darrers tres quarts del segle XV. Anteriorment només ens és possible de concretat les dificultats de 1419 -Vallclara.. Des de 1426 fins al 1500 les crisis de mortalitat poden ser datades als anys 1430, 1441, 1449-1450, 1456-1457, 1464, 1466, 1490 i 1497. L'atac pestífer sembla clar, a la llum de la bibliografia existent, als anys 1456-1457, 1466, 1490 i 1497. La naturalesa de les

altres anyades nefastes es presenta confosa, tot i que no ens estranyaria la incidència de les dificultats bèl·liques al 1464.

Tot plegat, només el període 1467-1489 apareix lliure de grans escameses de la mort. Tan sols representa una tercera part del lapse temporal que hem pogut enquestar. El daltabaix poblacional que es desprèn de les relacions dels fogatges és cert, però difícilment quantificable amb precisió. El segle XV, en definitiva, no aportà gran cosa positiva a una demografia catalana que havia sortit molt malmesa dels desastres del segle XIV.

Caldrà efectuar una comparació dels resultats que ofereix l'estudi dels obituaris de la Conca amb el parell que treballem per l'Alt Camp. Les crisis dels anys 1430, 1450 i 1464 són presents tant a les localitats de la Conca com al Pont. En canvi, Cabra no presenta cap flexió notable de la mortalitat en cap de les 3 anyades. Fem present que relacionem 4 crisis importants, 1 gran crisi i 1 de forta i que les xifres de Cabra denoten un exarcebat localisme. A l'any 1497 aquesta població tenia 57 focs i el Pont només 18, mentre que l'any 1378 El Pont -junt amb Fontscaldetes- disposava de 32 focs.

BIBLIOGRAFIA

CORTIELLA ODENA, Francesc: **Una ciutat catalana a darreries de la Baixa Edat Mitjana**. Diputació de Tarragona, 1984.

FELIP SÀNCHEZ, Jaume i Valentí Gual Vilà: "Clarors demogràfiques a l'entorn del segle XV. La Conca de Barberà" dins **Quaderns d'Història Tarraconense**, vol. X. pàgs. 59-64. Diputació de Tarragona, 1990.

GALOFRÉ, Jordi: **Història Moderna de Catalunya**. Teide. Barcelona, 1985.

IGLÉSIES FORT, Josep: **La població de les vegueries de Tarragona, Montblanc i Tortosa segons el fogatge de 1496**. Associació d'Estudis Reusencs. Reus, 1987.

OLIVÉ OLLÉ, Francesc: "Valls de la crisi del segle XVI a la recuperació econòmica del segle XVIII". Tesi doctoral inèdita. Universitat de Barcelona, 1989.

PUIGJANER GUAL, Francesc: **Historia de la villa de Valls**. Valls. Imprenta de Francisco Pellisser, 1881.

SÀNCHEZ REAL, José: "Estado sanitario de Tarragona a fines del siglo XVI" dins **Quaderns d'Història Tarraconense**, vol. V. Diputació de Tarragona, 1985.

SEGURA VALLS, Joan, prev.: **Història de Santa Coloma de Queralt**. Ajuntament, 1984.

VILAR, PIERRE: **Catalunya dins l'Espanya Moderna**, vol.II. Ed.62. Barcelona, 1987.

VILASECA ANGUERA, Salvador: **Epidèmies a Reus (s.XIV-XV)**. Notes d'arxiu. Diputació de Tarragona, 1976.

APÈNDIX

MOVIMENT ANUAL DE LES DEFUNCIONS A CABRA DEL CAMP

Fons documental: Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona.

Parròquia: Cabra del Camp.

Registre: s/caixa, núm. 1.

Any	Defuncions	Altres
1428	3	
1429	-	
1430	-	40 albat entre 27 de febrer i 30 de juliol
1431	1	
1432	-	
1433	-	
1434	3	
1435	4	
1436	14	-entre 7 de maig i 23 de juny, 8 defuncions-
1437	-	
1438	8	
1439	-	
1448	7	
1449	2	
1450	8	-entre 3 i 16 de juliol, 5 defuncions- + 13 albat
1451	2	
1452	3	
1453	7	
1454	3	
1455	3	
1456	8	cap concentració mensual destacable
1457	16	-entre el 26 de maig i el 16 de juliol, 8 decessos- i 58 albat
1458	7	
1459	6	
1460	7	
1461	2	
1462	4	
1463	4	
1464	4	
1465	5	

Any	Defuncions	Altres
1466	6	+ 10 defuncions d'albat entre 28 de juny i novembre
1467	5	
1468	3	+ 1 albat
1469	1	
1470	1	
1471	1	
1472	1	+ 2 albat
1473	0	+ 1 albat
1474	1	+ 1 albat
1475	15	-entre el 21 d'agost i el 4 de setembre, 8 decessos-+ 27 albat + 2 albat
1476	3	
1477	6	
1478	2	
1479	6	
1480	4	
1481	1	
1482	0	
1483	17	-dispersa-
1484	2	
1485	1	
1486	1	
1487	3	
1488	5	
1489	2	
1490	2	
1491	2	
1492	5	
1493	16	-entre el 17 d'agost i el 17 de novembre, 10 decessos-
1494	4	
1495	3	

Puntes de mortalitat: 1436(14), 1457(16), 1475(15), 1483(17), 1493(16).

Període avaluat: 1428-1431 / 1434-1438 / 1448-1495

Obituari de la Conca; puntes de mortalitat: 1430, 1441, 1449-1450, 1456-1457, 1464, 1466, 1490 i 1497.

Coincidència amb Cabra: 1457

Cabra tenia 57 focs el 1497 (Iglésies, 197)

MOVIMENT ANUAL DE LES DEFUNCIONS AL PONT D'ARMENTERA

Fons documental: Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona.

Parròquia: Pont d'Armentera.

Registre: Caixa 10, núm. 48.

Any	Defuncions	Altres
1384	1	Incomplet
1385	3	
1386	0	
1387	2	
1388	1	
1389	2	
1390	3	
1391	0	
1392	4	
1393	1	
1394	2	
1395	0	
1396	2	
1397	2	
1398	1	
1399	1	
1400	3	2 assignables al 399 o al 400
1401	2	
1402	5	
1403	0	
1404	1	
1405	1	
1406	2	
1407	1	
1408	4	
1409	4	
1410	13	17 albats, 4 dels quals al maig
1411	1	
1412	1	
1413	1	
1414	4	
1415	3	
1416	2	
1417	0	
1418	3	
1419	4	
1420	6	
1421	2	

Any	Defuncions	Altres
1422	2	
1423	0	
1424	1	
1425	4	
1426	1	
1427	0	
1428	4	
1429	3	
1430	6	
1431	2	
1432	5	
1433	1	
1434	2	
1435	2	
1436	0	
1437	1	
1438	3	
1439	0	
1440	1	
1441	4	
1442	2	
1443	1	
1444	0	
1445	1	
1446	1	
1447	1	
1448	7	
1449	1	
1450	10	7 entre el 29 de juny i el 28 d'agost
1451	0	
1452	0	1 tant al 50, 51, 52 o 53
1453	3	
1454	0	
1455	3	
1456	0	
1457	2	
1458	1	
1459	2	

Any	Defuncions	Altres	Any	Defuncions	Altres
1460	1		1479	2	
1461	1		1480	1	+ 1 albat
1462	3		1481	2	
1463	6	1 novena referent a guerra/francesos	1482	2	
1464	17	la majoria no testen, no consten drets	1483	1	
1465	2		1484	1	
1466	0		1485	0	
1467	0		1486	2	
1468	0		1487	2	
1469	0		1488	2	
1470	1	1 indeter. entre 65 i 70	1489	1	
1471	1		1490	4	
1472	0		1491	1	
1473	2		1492	1	
1474	0		1493	1	
1475	0		1494	1	
1476	1		1495	0	
1477	4	+ 1 albat s/d pot ser del 78	1496	0	
1478	1		1497	1	
			1498	1	
			1499	-	
			1500		

Puntes de mortalitat: 1410 (13), 1420 (6), 1430 (6), 1448 (7), 1450 (10), 1464 (17).

Període avaluat: 1385-1499.

Obituaris de la Conca; puntes de mortalitat: 1430, 1441, 1449-1450, 1456- 1457, 1464, 1466, 1490 i 1497.

Coincidències amb el Pont: 1430 i 1464.

El Pont tenia 18 focs el 1497 (Iglésies, 198).